

Какъ хората сж опитомили животнитѣ.

Дивитѣ хора си нѣмали постоянно жилище. Бродилъ човѣкътъ за ловъ — денѣ тукъ, нощѣ тамъ. Отъ студъ и дъждъ се криелъ въ ями и пещери. Наскуби жената трѣва и мѣхъ, събере листа, постели съ тѣхъ дъното на пещерата, и постелката е готова да ношуватъ дѣцата.

Дупката на пещерата затуля съ камъни и съ клони отъ дърветата. Но вѣтъръ и студъ пакъ минавали, а често и кръвожадни звѣрове ги изяждали. Най-тежко било за малкитѣ дѣчица.

Дивитѣ хора се хранили съ каквото имъ се падне. Бродили тѣ низъ горитѣ и полетата, събирали плодове, ягоди и гъби, ровели изъ земята корени, гонѣли звѣрове и убивали птици. Каквото съберѣлъ, хванѣлъ или улавѣлъ, това и ядѣлъ дивиятъ човѣкъ. Днесъ е ситъ и прѣситъ, а утрѣ — гладенъ като влѣкъ.

Тръгне мжжътъ за ловъ, тръгне слѣдъ него и жена му съ кърмачето дѣте. Тя носи въ ржцѣ една главня огнь, а на гърба си звѣрски кожи и разни кжщни дреболии.

Подгонилъ ловецътъ дива коза и двѣ малки козлета и я убилъ. Изплашили се козлетата и не се отдѣлятъ отъ майка си, притискатъ се къмъ нея и плачатъ. Наклала жената огнь. Одрали козата и изпекли месото ѝ. Нахранили се до ситость. А козлетата все стояли на мѣстата си и плачели.

Пожалила жената малкитѣ козленца, на ржцѣ ги взела и ги погалила. Починалъ си ловецътъ и тръгналъ нататъкъ, а жената понесла козлетата на ржцѣ заедно съ дѣтетото си. Напоила и нахранила жената двѣтѣ козлета, и тѣ обикнали своята господарка — все слѣдъ нея ходѣли.